

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, verenigde kamers, op 19 maart 1999 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, het Vlaams, het Waals en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken", heeft op 8 april 1999 het volgende advies gegeven :

Volgens artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd door de omstandigheid "dat het ontwerp de omzetting beoogt van de Europese SEVESO II-richtlijn (96/82/EEG) waarvan de uiterste datum 3 februari 1999 is. Gelet op de omzettingstermijn voor deze richtlijn en gelet op de regeling van de werkzaamheden van de Commissie Leefmilieu, is het noodzakelijk dat het advies wordt gevraagd binnen de drie dagen".

*

* *

Gelet op de korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, heeft de Raad van State zich moeten bepalen tot het maken van de hiernavolgende opmerkingen.

*

* *

.../...

STREKKING VAN HET ONTWERP

Overeenkomstig artikel 92bis, § 3, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen moeten de federale overheid en de gewesten in ieder geval een samenwerkingsakkoord sluiten "voor de toepassing op federaal en gewestelijk vlak van de door de Europese Gemeenschap vastgestelde regelen inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten".

Ter uitvoering van die bijzondere-wetsbepaling is op 25 maart 1999 tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest het samenwerkingsakkoord gesloten "betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken". Dat samenwerkingsakkoord strekt tot de omzetting in het Belgische interne recht van richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (de zgn. Seveso II-richtlijn) (1).

Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe instemming te verlenen met dat samenwerkingsakkoord.

(1) PB. L. 10 van 14 januari 1997, p. 13.

ALGEMENE OPMERKINGEN OVER HET SAMENWERKINGSAKKOORD

1. Luidens artikel 94, § 2, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980 "blijven de procedures, regelingen en feitelijke toestanden die bestaan op 1 januari 1989 voor iedere aangelegenheid bedoeld in artikel 92bis, §§ 2, 3 en 4, van kracht totdat een samenwerkingsakkoord voor die aangelegenheid is gesloten".

Blijkens de parlementaire voorbereiding legt de aangehaalde bepaling van artikel 94, § 2, "aan de betrokken overheden een absolute verplichting op ... (het) status quo te behouden zolang geen akkoord voor de betrokken aangelegenheid is gesloten" (1), en heeft die bepaling tot gevolg "dat de bestaande feitelijke toestanden en reglementen worden beschouwd als samenwerkingsakkoorden ... (zodat) een wijziging aan een bestaande toestand alleen mogelijk (is) via een samenwerkingsakkoord" (2).

Hoewel het samenwerkingsakkoord waarvan het ontwerpdecreet de goedkeuring beoogt, de richtlijn 96/82/EG grotendeels zelf in het interne recht omzet, wordt in een aantal bepalingen ervan de implementatie van sommige voorschriften van de richtlijn evenwel opgedragen, hetzij aan de federale overheid, hetzij aan de gewesten (3).

(1) Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 48. Zie ook R. Moerenhout en J. Smets, De samenwerking tussen de federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, Deurne, Kluwer, 1994, nrs. 256 e.v.

(2) Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/18, p. 616.

(3) Zulks is met name het geval in de artikelen 24, 30 en 32 van het samenwerkingsakkoord.

De vraag rijst of die werkwijze niet strijdig is met de voornoemde artikelen 92bis, § 3, b), en 94, § 2, van de bijzondere wet en, meer bepaald, of die bijzondere-wetsbepalingen niet vereisen dat in het samenwerkingsakkoord een volledig uitgewerkte regeling wordt opgenomen ter implementatie van de richtlijn 96/82/EG.

Die vraag blijkt ontkennend te moeten worden beantwoord.

Blijkens de parlementaire voorbereiding van artikel 92bis, § 3, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 werd de verplichting om een samenwerkingsakkoord te sluiten voor de implementatie van de voornoemde richtlijn opgelegd omdat die richtlijn "te paard (zit) tussen federale (civiele bescherming, arbeidsbescherming) en regionale (leefmilieu) bevoegdheden" (1) en omdat een samenwerkingsakkoord bijgevolg het aangewezen middel leek voor een gecoördineerde omzetting van de richtlijn.

Die beoogde coördinatie vereist niet dat de volledige omzetting van de richtlijn in het samenwerkingsakkoord zelf wordt geregeld. Het volstaat, enerzijds, dat in het samenwerkingsakkoord al de regelingen worden opgenomen die werkelijk "te paard zitten" op de bevoegdheden van zowel de federale als de gewestelijke overheid en, anderzijds, dat gegarandeerd wordt dat de betrokken federale en gewestelijke regelgevingen zodanig op elkaar worden afgestemd dat een volledige en correcte omzetting van de richtlijn kan worden verwezenlijkt.

(1) Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 558/1, p. 45.

Dat niet alle aspecten van de richtlijn in het samenwerkingsakkoord kunnen worden uitgewerkt, wordt o. m. aangetoond door artikel 24 van het samenwerkingsakkoord, dat de omzetting beoogt van artikel 12 van de richtlijn 96/82/EG en dat betrekking heeft op een exclusieve gewestelijke bevoegdheid (met name de ruimtelijke ordening). Het valt moeilijk in te zien hoe de verplichtingen opgelegd bij artikel 12 van de richtlijn, die vooral te maken hebben met individuele maatregelen, volledig uitgewerkt zouden kunnen worden in het samenwerkingsakkoord zelf.

2. Hoewel in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord wordt gesteld dat het samenwerkingsakkoord "in beginsel ... de volledige bestaande federale en gewestelijke wetgeving op het bestreken domein (zal) vervangen" (algemene toelichting, punt 6), regelt het samenwerkingsakkoord niet het lot van de vigerende federale en gewestelijke regelingen.

Er moet in dat verband worden gewezen op artikel 33 van het samenwerkingsakkoord. Luidens die bepaling blijven kennisgevingen, noodplannen en informatie voor het publiek ingevolge "de in lid 1 bedoelde wetgeving" van kracht tot ze worden vervangen krachtens de overeenkomstige bepalingen van het samenwerkingsakkoord. Dat artikel 33 bestaat slechts uit één lid. De verwijzing naar "de in lid 1 bedoelde wetgeving" kan erop wijzen dat het de bedoeling was in dat eerste lid een aantal bestaande regelingen op te heffen.

.../...

Aangezien het samenwerkingsakkoord, luidens artikel 1 ervan, "rechtstreeks toepasselijk is", zouden hoe dan ook op het ogenblik van de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord ook de overeenkomstige opheffingen c.q. aanpassingen van de vigerende federale en gewestelijke regelingen in werking moeten treden.

Binnen de korte termijn die hem voor het geven van zijn advies is toegemeten, heeft de Raad van State niet kunnen nagaan of het voldoende is, wat het Vlaamse Gewest betreft, de artikelen 3.6.1 en 3.6.2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieu-beleid op te heffen (zie artikel 4 van het ontwerpdecreet).

3. Volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, en inzonderheid arrest nr. 17/94 van 3 maart 1994, "(mag het sluiten van een samenwerkingsakkoord waarin (...) artikel 92bis (van de wet van 8 augustus 1980) hoewel elke vorm van samenwerking onvermijdelijk een beperking van de autonomie van de betrokken overheden impliceert, (...) niet een uitwisseling, een afstand of een teruggave van bevoegdheden tot gevolg hebben; dit ware een schending van de door of krachtens de Grondwet bepaalde regels voor het vaststellen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten" (1).

(1) Overweging B.5.3 van het arrest, Belgisch Staatsblad van 13 april 1994, blz. 9847.

Daaruit volgt dat wanneer een samenwerkingsakkoord, zoals hier zeker het geval is, tegelijkertijd de bevoegdheden raakt van de verschillende partijen bij het akkoord, in dat akkoord niet een bepaalde overheid die tot een bepaald bevoegdheidsniveau behoort, opgedragen mag worden alleen bepaalde beslissingen te nemen, zonder dat overheden van de andere betrokken bevoegdheidsniveaus, op het stuk van hun bevoegdheden, deel kunnen hebben aan het nemen van die beslissingen of zich kunnen verzetten tegen de maatregelen die de eerste overheid van plan is uit te vaardigen.

Wat dat betreft, valt op het onderzochte akkoord algemeen beschouwd niets aan te merken.

Er vallen echter wel bezwaren te maken tegen sommige bepalingen ervan die tegelijkertijd enerzijds de gewestelijke bevoegdheden inzake milieubescherming en politie over de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen raken, en anderzijds de bevoegdheden van de federale overheid inzake arbeidsbescherming en civiele bescherming.

Dat geldt bijvoorbeeld voor artikel 11 en artikel 12, § 5, 2°, en § 6, voor zover deze bepalingen de coördinerende diensten - die door de gewestregeringen worden aangewezen - als enige bevoegd maken om zelfstandig verschillende beslissingen te nemen.

Hetzelfde geldt voor artikel 16, voor zover het alleen de federale minister bevoegd voor civiele bescherming opdraagt te bepalen welke gegevens de exploitant in aanmerking moet nemen om in het veiligheidsrapport het grondgebied af te bakenen dat bij een zwaar ongeval getroffen kan

.../...

worden. De regeling legt die federale overheid weliswaar de verplichting op om de gewestregeringen te raadplegen, maar een loutere verplichting tot raadpleging is niet voldoende om, in het licht van het genoemde arrest nr. 17/94 van het Arbitragehof, inperking van de autonomie van de gewesten door het onderzochte artikel te rechtvaardigen.

Bij de artikelen 17 en 18 valt een soortgelijk bezwaar te maken, voor zover ze de federale overheid opdragen de externe noodplannen uit te werken. Die plannen behoren immers niet alleen tot de federale bevoegdheden voor civiele bescherming, maar ook tot de gewestelijke bevoegdheden op het gebied van milieubescherming en politie over de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen. Wat dat betreft, en in tegenstelling tot wat te verstaan gegeven wordt in artikel 17, § 2, tweede lid, is er geen reden om de bevoegdheden van de gewesten te beperken tot de gegevens voor de externe noodplannen die betrekking hebben op de punten genoemd in artikel 17, § 2, eerste lid, 4°, nl. het herstel en de schoonmaak van het leefmilieu na een zwaar ongeval.

De tekst moet dienovereenkomstig worden herzien.

4. In de aanhef van en in de memorie van toelichting bij het akkoord wordt gezegd dat "de bij de toepassing van dit akkoord betrokken federale en gewestelijke ministers zich ertoe verbinden onverwijld een permanente overlegstructuur op te zetten". Die overlegstructuur zou ertoe strekken "de opvolging en de uitvoering van (het) akkoord te verzekeren", en wordt omschreven als "noodzakelijk" "voor de toepassing" van dat akkoord.

.../...

Het akkoord bevat echter geen bepaling over die structuur en maakt er zelfs geen melding van.

Indien het daadwerkelijk de bedoeling is van de federale overheid en de gewesten om zulk een overlegstructuur in het leven te roepen en bedrijfsklaar te maken, dan dienen zij de oprichting, de samenstelling, de taken en de werkwijze ervan in het akkoord te regelen, waarbij ze erover moeten waken dat er geen overlapping ontstaat met andere instellingen die ook zorgen voor de controle van de voortgang en de uitvoering van het akkoord.

5. Uit artikel 92bis, § 5, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 blijkt dat de geschillen die onder de partijen zouden rijzen als gevolg van de uitlegging of de uitvoering van het voorliggende akkoord, beslecht moeten worden door een samenwerkingsgerecht in de zin van deze bepaling van de bijzondere wet.

Overeenkomstig het vierde lid van de genoemde bepaling moet het akkoord de wijze regelen waarop de leden van het rechtscollege, met uitzondering van de voorzitter, worden aangewezen.

Bovendien moet in het akkoord, krachtens het achtste lid, een regeling worden getroffen voor de werkingskosten van het rechtscollege.

Het akkoord moet dienovereenkomstig worden aangevuld.

.../...

6. Verscheidene bepalingen van het akkoord - artikel 8, § 1, artikel 12, § 3, en artikel 15, § 2 - stellen nauwkeurig de uiterste datum vast waarop de exploitanten van inrichtingen bepaalde stukken moeten verzenden.

Ter wille van de rechtszekerheid dient te worden nagegaan of geen van de genoemde tijdstippen aan de datum van inwerkingtreding van het akkoord voorafgaat (1).

Bovendien dient erop gelet te worden dat de exploitanten, vanaf de bekendmaking van de voorliggende bepalingen in het Belgisch Staatsblad, over voldoende tijd beschikken om de vereiste stukken op te stellen.

BIJZONDERE OPMERKINGEN OVER HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Artikel 5

Met betrekking tot paragraaf 4 zij opgemerkt dat uit artikel 29 van het akkoord blijkt dat de ambtenaren van de inspectiediensten belast zijn met taken van gerechtelijke politie.

Aangezien het meer bepaald om gewestelijke ambtenaren gaat, mogen zulke taken, gelet op artikel 11, derde lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, alleen maar aan "beëdigde" ambtenaren worden toevertrouwd.

(1) Zie, wat die datum betreft, de opmerking over artikel 35 van het akkoord.

Er dient bijgevolg bepaald te worden dat de betrokkenen de eed afleggen met het oog op het vervullen van die taken.

De tekst moet dienovereenkomstig worden aangevuld.

Artikel 9

De tekst moet worden aangevuld om ervoor te zorgen dat het vereiste document, overeenkomstig artikel 7, 2°, van de genoemde richtlijn 96/82/EG, "ter beschikking (...) van de bevoegde autoriteiten (wordt gehouden)".

Artikel 11

Deze bepaling strekt tot omzetting van artikel 8 van de genoemde richtlijn 96/82/EG, met als opschrift "domino-effect".

Aangezien niet kan worden uitgesloten dat dit effect geldt voor inrichtingen die op het grondgebied van verschillende gewesten gelegen zijn, moet de onderzochte bepaling worden herzien zodat met dat geval rekening wordt gehouden. Ze zou er in het bijzonder in moeten voorzien dat de coördinerende dienst informatie kan krijgen over zulke inrichtingen.

.../...

Artikel 12

Er is een gebrek aan samenhang tussen artikel 12, § 3, eerste lid, en § 4, van het akkoord en artikel 25, § 4, eerste lid, van hetzelfde akkoord, met betrekking tot de termijnen voor het versturen en bestuderen van het veiligheidsrapport dat moet worden opgemaakt in het geval van nieuwe inrichtingen.

Artikel 15

Paragraaf 3 strekt tot omzetting van artikel 11, 3°, van richtlijn 96/82/EG, voor zover die bepaling van de richtlijn de Lidstaten oplegt ervoor te zorgen dat de interne noodplannen opgesteld worden met raadpleging van het personeel van de inrichting.

Voor de ondernemingen waar een comité voor preventie en bescherming op het werk moet worden ingesteld, is het dienstig van bij de omzetting van deze bepaling van communautair recht te bepalen dat de exploitant bij het uitwerken van het intern noodplan het genoemde comité moet raadplegen.

De aandacht wordt er evenwel op gevestigd dat de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk niet voorschrijft dat in alle inrichtingen en instellingen die personeel tewerkstellen zulk een comité moet worden ingesteld (1).

(1) Zie hoofdstuk VIII van deze wet.

Het zou dan ook wenselijk zijn de ontworpen regeling aan te vullen om lacunes bij de omzetting van artikel 11, 3°, van de genoemde richtlijn te voorkomen.

Artikel 17

Naast wat in algemene opmerking nr. 3 is gezegd, moet worden verduidelijkt welke autoriteiten bevoegd zijn om de noodplannen op te stellen en vast te stellen, alsook welke procedure daarbij moet worden gevolgd.

Artikel 24

De Raad van State wijst erop dat de omzetting van artikel 12 van richtlijn 96/82/EG inhoudt dat alle gewesten nagaan of hun rechtsbepalingen inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw aan de vereisten van het communautaire recht voldoen en die rechtsbepalingen, zo nodig, dienovereenkomstig aanpassen.

Artikel 25

1. Naast de onder artikel 12 gemaakte opmerking over het eerste lid van paragraaf 4 van de onderzochte bepaling, valt op te merken dat in die paragraaf niet wordt bepaald over welke termijn de overheid beschikt om, na ontvangst van het veiligheidsrapport, de exploitant mee te delen of dit rapport volledig dan wel onvolledig is. Die onzekerheid

.../...

wordt nog versterkt doordat de Nederlandse versie en de Franse versie van het derde lid niet met elkaar overeenstemmen.

2. Paragraaf 5 van het onderzochte artikel voorziet in de oprichting van een beoordelingscommissie "waarin iedere bij het desbetreffende veiligheidsrapport betrokken beoordelingsdienst is vertegenwoordigd".

Die paragraaf bepaalt de taken van dat orgaan, maar niet de regels betreffende de samenstelling en de werkwijze ervan. Hij moet op dit punt worden aangevuld.

Artikel 30

1. Volgens de memorie van toelichting beoogt deze bepaling de tenuitvoerlegging van artikel 17 van richtlijn 96/82/EG.

Bij deze bepaling worden "de daartoe in het kader van de op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wetgeving, bevoegde overheden" - gewestelijke of federale overheidsinstanties, naargelang van het geval - ermee belast de maatregelen uit te vaardigen waarover in die communautairrechtelijke regelgeving wordt gedacht.

Het staat aan alle betrokken bevoegdheidsniveaus na te gaan of hun rechtsbepalingen toereikend zijn om die maatregelen uit te vaardigen en die rechtsbepalingen, zo nodig, dienovereenkomstig aan te passen.

.../...

2. Het onderzochte artikel blijft op verscheidene punten achter bij de verplichtingen die artikel 17, lid 1, van richtlijn 96/82/EG aan de Lidstaten oplegt.

Zo blijkt uit de Franse versie van het ontworpen artikel niet dat de bevoegde autoriteiten verplicht zijn, en niet louter de mogelijkheid hebben, om de exploitatie of inbedrijfstelling van een inrichting, installatie of opslagplaats geheel of gedeeltelijk te verbieden, in de gevallen vermeld in het voornoemde artikel 17, lid 1, eerste alinea. Bovendien wordt in die Franse versie het geval aangehaald dat de door de exploitant getroffen maatregelen "ne sont manifestement pas suffisantes", terwijl in de richtlijn sprake is van "nettement insuffisantes".

Bovendien wordt in de onderworpen bepaling met geen woord gerept over de maatregelen waarover in het voornoemde artikel 17, lid 1, tweede alinea, wordt gedacht.

Het onderzochte artikel moet dienovereenkomstig worden herzien.

Artikel 31

1. Blijkens het beginsel van de wettelijkheid van strafbaarstellingen, dat voortvloeit uit artikel 7, eerste alinea, van het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, uit artikel 15, eerste alinea, van het internationaal verdrag inzake burgerrechten

.../...

en politieke rechten, uit artikel 12, tweede lid, van de Grondwet en, wat de gewesten betreft, uit artikel 11, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, behoort de wetgever in voldoende duidelijke, nauwkeurige en rechtszekerheid biedende bewoordingen te bepalen welke feiten strafbaar worden gesteld.

Verscheidene strafbaarstellingen waarin de onderzochte bepaling voorziet, voldoen niet aan die voorwaarde.

Dat geldt in het bijzonder voor de strafbaarstellingen genoemd in enerzijds het eerste lid, 1° (1), en anderzijds het eerste lid, 3°, in zoverre dit 3° betrekking heeft op het geval dat de exploitant "niet zorgt voor de correcte uitvoering van het preventiebeleid".

Die strafbaarstellingen zijn te vaag. Ze moeten worden verduidelijkt of, indien zulks niet mogelijk is, vervallen.

2. In het tweede lid wordt niet vermeld hoe, met inachtneming van de verschillende bevoegdheidsniveaus die bij het samenwerkingsakkoord partij zijn, uitvoering moet worden gegeven aan de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten.

(1) Daarin wordt verwezen naar artikel 7, §§ 1 en 2, van het akkoord, terwijl dat artikel niet in paragrafen is ingedeeld.

Voorts wordt erop gewezen dat heel wat aspecten van de bij die wet ingevoerde regeling afhangen van het feit dat de bewuste strafbare feiten in artikel 1 of artikel 1bis van die wet worden vermeld. Het onderzochte tweede lid bevat weer niet de verduidelijkingen die noodzakelijk zijn om de wet van 30 juni 1971 te kunnen toepassen op de in het akkoord vermelde strafbare feiten.

Dat lid moet dus grondig worden herzien.

Artikel 32

In de memorie van toelichting staat dat die bepaling "de tenuitvoerlegging beoogt" van artikel 20 van richtlijn 96/82/EG.

Daaruit vloeit voort dat alle diensten zich voor de op grond van het akkoord verkregen inlichtingen moeten houden aan de rechtsbepalingen die inzake toegang tot gegevens op die diensten van toepassing zijn.

Het staat aan alle betrokken bevoegdheidsniveaus na te gaan of hun rechtsbepalingen terzake volledig verenigbaar zijn met artikel 20, lid 1, van richtlijn 96/82/EG en inzonderheid na te gaan of hun rechtsbepalingen geen andere redenen bevatten om inlichtingen vertrouwelijk te houden, dan die welke exhaustief worden opgesomd in de tweede alinea van deze bepaling. Indien nodig moeten in het terzake geldende recht de nodige wijzigingen worden aangebracht.

.../...

Artikel 33

Het voorgelegde artikel is moeilijk te begrijpen. Dat is waarschijnlijk te wijten aan het feit dat dit artikel onvolledig is. In dat verband wordt verwezen naar algemene opmerking nr. 2.

Artikel 34

Het onderzochte samenwerkingsakkoord is een akkoord dat, overeenkomstig artikel 92bis, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 eerst gevolg heeft nadat alle betrokken wetgevers ermee hebben ingestemd.

Dat geldt ook voor de eventuele wijzigingen van dat akkoord en inzonderheid voor die welke betrekking zouden hebben op de bijlagen I, II, III, IV, V en VII.

Er mag dus niet worden bepaald, zoals in artikel 34 het geval is, dat de bijlagen I, II, III, IV, V en VII van dit samenwerkingsakkoord kunnen worden gewijzigd bij een samenwerkingsakkoord dat niet bij wet, decreet of ordonantie behoeft te worden goedgekeurd, om ze aan te passen aan de vooruitgang van de techniek (1).

-
- (1) Zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State reeds in verscheidene adviezen heeft opgemerkt, kan de in het voornoemde artikel 92bis vereiste instemming eerst worden betuigd wanneer de concrete inhoud van het akkoord bekend is (zie, inzonderheid, advies L. 24.502/VR van 24 oktober 1995 over een voorontwerp van decreet "tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingafval", Parl. St. Vl. P., 1995-96, nr. 400/1, blz. 84 tot 86).

Artikel 34 moet bijgevolg vervallen.

Artikel 35

Er mag niet worden bepaald dat het akkoord, ieder wat hem betreft, in werking treedt op de dag dat de wet, het decreet of de ordonnantie houdende instemming met het akkoord in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt, aangezien dit akkoord volgens artikel 92bis, § 1, tweede lid, van de voormelde bijzondere wet van 8 augustus 1980, eerst gevolg heeft nadat de federale wetgever en elk van de gewestwetgevers ermee hebben ingestemd.

Artikel 35 moet dus vervallen.

Bijlage II

Wat de "gegevens en minimuminlichtingen die in het in het in artikel 12 bedoelde veiligheidsrapport aan de orde moeten komen" betreft, wordt gewezen op punt V, D, "Beschrijvingen van het interne noodplan bedoeld in artikel 15".

De vraag rijst of die bewoordingen wel beantwoorden aan de bedoeling van de stellers van het akkoord, aangezien in de desbetreffende rubriek van bijlage II van richtlijn 96/82/EG alleen sprake is van een "synthese van de in A), B) en C) beschreven punten, die nodig is voor het interne noodplan bedoeld in artikel 11".

.../...

SLOTOPMERKING

De Nederlandse tekst en de Franse tekst bevatten een aantal discrepanties waarvan sommige al zijn vermeld. Het is noodzakelijk die te verhelpen.

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER, R. ANDERSEN,	kamervoorzitter, voorzitter, kamervoorzitter,
	D. ALBRECHT, P. LEMMENS, P. LIENARDY, P. QUERTAINMONT,	staatsraden,
	H. COUSY, J. KIRKPATRICK, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouwen	A. BECKERS, M. PROOST,	griffiers.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. B. JADOT en B. SEUTIN, auditeurs. De nota's van het Coördinatiebureau werden opgesteld en toegelicht door de HH. J. DRIJKONINGEN, referendaris, en A. LEFEBVRE, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

W. DEROOVER